

De Klaprozen. — In het Augustusnummer van *D. L. N.* vind ik een uitspraak van u betreffende de Klaproos dat zij en hare voorouders »sterk onder tuininvloeden hebben verkeerd«. Nu meen ik een weg te kunnen wijzen om U bloemen te doen vinden, die stellig van die smetten vrij zijn. Laat mij daaromtrent wat wijdloopig worden.

Het eiland, waar ik het grootste deel van mijn leven heb doorgebracht, Overflakkee (het aangehechte Goeree zonder ik uit) is ontstaan door aanhechting van allerlei uit de rivier opgekomen platen, die geleidelijk ingedijkt en onderling verbonden zijn. Ik ken er ongeveer 56 verschillende, zonder de gorzen mede te tellen. De oudste van deze inpolderingen, trouwens daarna nog meermalen ingevloed of drijvend geworden, is de kern van het eiland Dirkslandpolder van 1323. De daaropvolgende grootestukken Sint Adolsland (O.g. plaat en Bommel), Oude en Nieuwe Tonge, Middelharnis en Sommelsdijk enz. enz. zijn meestal uit de 16de eeuw en iets later.

Nu had ik eenige jaren geleden laten omploegen een z.g. »eeuwkant«, strook langs het water, niet behoudbaar wegens te lage ligging. Toenmaals, nu ongeveer 30 jaar geleden, toen de waterstand in den polder beter was geworden, nam ik de proef de graszode te laten breken. En wat toen mijn verwondering opwekte was dat er een klaprozenbloei uitbrak als ik nog nooit had gezien. U moet weten dat in mijn eiland de landbouw zeer hoog staat (of stond) en geen onkruid duldde, zoodat ik meermalen aan vreemdelingen schertsenderwijs een kwartje had kunnen beloven als zij een klaproos wisten te vinden. De bloemen, die nu op mijn veldje zoo plotseling uitbraken, moesten afkomstig zijn van zaden die ongeveer 400 jaren lang onder de korst hadden geslapen, want het stukje land was sinds de inpoldering niet geroerd.

Iets dergelijks herhaalde zich op groote schaal in 1906, toen de trambaan door het eiland werd gelegd. Terzijde van de nieuwe baan werden slooten gegraven, dieper dan de landbouw ze noodig heeft en nu kwam er door het heele eiland heen eene epidemie van klaprozen, die nog niet bedaard is en den boer veel zorgen geeft.

Het komt mij voor, dat u langs dezen weg, het roeren van den ondergrond in ingepolderde landstreken, wel klaprozen vinden kunt die van tuininvloeden vrij zijn. G. J. H. v. D. BROEK

Dit geval herinnert aan de loopgraven in het oorlogsterrein, die ook in zeer korten tijd dik met klaprozen begroeid waren. Het zaad van klaprozen is gemakkelijk verplaatsbaar en stuift stellig wel met trein of tram mede, wordt ook door den wind vervoerd. Het ontkiemt in zachte winters en heeft zoo spoedig een voorsprong op de aangevoerde zaden. Indrukwekkend is het verschijnsel, maar ik geloof toch niet, dat er vier eeuwen bij te pas komen. T.

Van Koolmeesen. — Mag ik u eens wat vertellen van een paar heel brutale koolmeesjes, die, wanneer wij ze niet zooveel mogelijk weerden, binnen korten tijd niet alleen ons huis onbewoonbaar zouden maken, maar zelfs durven »stelen als raven«? Wij wonen sinds 20 jaar in een huis aan den straatweg tusschen Naarden en Laren, wat voor een vogel zooveel beteekent als midden in de Crailloosche bosschen. Nog nooit echter hebben wij in ons huis iets gemerkt van de vele vogels die rondom zijn. Dit jaar evenwel voor 't eerst doen de koolmeesjes ons heel wat last aan. Reeds in September, toen de boomgaard nog vol vruchten stond, kwamen zij door de open ramen binnen vliegen, en scheurden het behangselpapier van de wand, liefst van boven, waar het wat los zit bij een haakje of zoo. Op sommige kamers zijn groote stukken vernield. Zij hopen of weten misschien daar wormpjes te vinden. Maar niet alleen de wanden laten sporen na van hun bezoek, de meubelen, de kleeden, de spreien, de dekens, alles heeft van hen te lijden en zit vol met vlekken van vogelvuil. Trouwens, het papier is niet de eenige trekpleister. Door de gesloten stores zag ik op een morgen een koolmeesje bij mij binnen vliegen, dat regelrecht op een spiegeltje toeging, waarvoor het eerst nieuwsgierig heen en weer huppelde en daarna wanhopig op en neer fladderde. Soms zocht het even naar zijn levendig kameraadje achter het spiegeltje, maar bleef verder fladderen. Op zijn gepiep kwam een tweede koolmeesje binnen, dat echter geen belangstelling scheen te hebben voor 't nieuwe vriendje. De bezoeken voor het spiegeltje werden zoo vaak herhaald, dat ik uit medelijden met het meesje een doek er over gehangen heb, wat een radicaal middel schijnt geweest te zijn om het van zijn hopelooze liefde te genezen. L.I. Zondag heb ik het meesje weer van nog een anderen kant leeren kennen. Het raam van mijn kamer, dat ik tegenwoordig nog slechts zelden open zet, wanneer ik er zelf niet ben, had de kamer 5 minuten onbeheerd gelaten. Maar dat oogenblik was voldoende voor het vogeltje om weer eens zijn slag te slaan. Toen ik binnenkwam vloog het meesje de kamer uit en over den vloer lagen al mijn brochies en kettinkjes verspreid. De blinkende speldjes en kleurige steentjes hadden hem nu gelokt. Een vrij groot gouden broche met een fel turkooisje had hij als buit meegepakt. Ik hoop na de dooi nog eens te ontdekken, waar hij het kan hebben laten vallen, maar voorloopig ligt alles met sneeuw.

Is dit voor u misschien een gewoon meezenverhaaltje of heb ik u soms wat nieuws verteld?

Buſsum.

PAULINE C. LANGHOUT.